

PŘÍBĚH MÉHO ŽIVOTA

Jiří Vaňáček

Na období školky si pamatuji již jen matně. Už tam jsem měl problémy s jistými jídly. Hlavně jsem nesnášel třeba takové ty rýžové kopečky s masem a zeleninou, naopak jsem měl rád dukátové buchtičky s krémem. Pro změnu ty rýžové kopečky jsem po pár d'obnutích automaticky vyhazoval. A nikdy mě moc nelákalo hrát si s ostatními dětmi. Když se ze Sýrie vrátil můj otec, rozvedený s mámou v roce 1983, tak s sebou dovezl i hromadu elektroniky, včetně jakési hodně primitivní konzole na hraní videoher, která se musela připojovat k televizi. Bylo zde i jakési příslušenství, tvořené pistolí. Konzole umožňovala hrát několik sportovních her, vybavených hodně primitivní grafikou (čárka a kolečko) a tím nejprimitivnějším zvukovým doprovodem. A vlastně tehdy to byly jediné hry, které mě zaujaly :D A to tak moc, že když učitelka začala ve školce mluvit o hraní her, tak jsem byl hrozně zklamán, když nedošlo na hraní těchto her, ale jakýchsi blbostí s ostatními dětmi. Taký jsem měl ve školce problémy s častým pomočováním. Musím se také přiznat, že přibližně do svých sedmi let jsem s oblibou dostával třeba k svátku květiny. A přímo u vytržení jsem, byl ze zvonečků :D Vzpomínám si na jednu rodinnou videonahrávku, kde mně babička donesla bonbónové hodiny a k tomu kytici zvonečků a já jsem hned s potěšeným dětským údivem spustil: "jé, zvonečky :-)" :D A choval jsem se dost familiérně k různým lidem, kterým jsem tykal – včetně učitelky v první třídě, která mě kvůli tomu poslala do pedagogicko-psychologické poradny. Prostě jsem nedokázal rozlišit, že k jistým lidem se mohu chovat důvěrněji a k jiným ne. Také si vzpomínám, že mně v té první třídě jistí zlomyslní spolužáci navedli nějakým způsobem k tomu, abych spolužačce ustříhl vlas - vůbec si nevzpomínám, čím mě k této klukovině motivovali. K ustřížení však nakonec nedošlo, protože dotyčná spolužačka zareagovala dřív, než jsem stihl tento čin dokonat. A výsledkem byla poznámka, kterou jsem ale ještě téhož dne ze sešitu vytrhl, což se ale v zápětí provalilo a výsledkem bylo moje předvolání do ředitelny a kázání doma, že nemám poslouchat spolužáky. Od té doby jsem si od jistých držel alespoň trošku distanc, nicméně o kamarády jsem stál. Dále musím říct, že do nějakých osmi let jsem se u kolotočů nechával s oblibou vozit v dětském vláčku, v němž jsem "cestoval" obvykle s asi pětiletými caparty. Když se na to dívám zpětně, tak to byl zajímavý kontrast. Ovšem tehdy mně to tak bizarní vůbec nepřišlo. Na rozdíl od ostatních, kteří si s tím hlavu nelámali, jsem k smrti nesnášel, aby mě ostatní titulovali přezdívkami! Oni je s oblibou vytvářeli z mého příjmení a následně mě provokovali tím, že mně říkali „banáne“ nebo „vanáne“, přičemž já jsem po nich požadoval, aby mě oslovovali mým jménem. To ale oni odmítali respektovat. Já jsem se skrz to rozčiloval a chodil jsem si na ně kvůli tomu snad i stěžovat, za což jsem si užil šikany víc než dost. Dnes už bych toto "titulování" neřešil a plácl bych nad tím rukou. Přibližně celou polovinu druhé třídy jsem prožil ve vyrovnávací třídě, v níž jsem si v družině kreslil na papíry různé stroje, dopravní prostředky apod., které jsem vynalézal, včetně zakreslování jejich elektroinstalace a dalších podobných prvků :D Po čase mně v tomto ročníku začalo lézt na nervy, abych do družiny chodil i ráno před vyučováním. Nijak moc mě to tam nelákalo a tak jsem místo toho jednou zašel rovnou do třídy, kde mě našla třídní učitelka a hned to začala řešit kázáním a snad i upozorněním mojí mámy. Výše zmíněné vynalézání mně vydrželo přibližně do čtvrté třídy, přičemž od třetí třídy si ze mě skrz to dělali ostatní legraci. Ve třetí třídě si ze mě skrz to dělal legraci i můj třídní učitel, který se mě občas ptal, jestli už jsem vynalezl fackomet. Později jsem se toho chytl a nějaké takové zařízení, dávající facky, jsem opravdu nakreslil :D Dotyčný třídní ve třetí třídě byl nejen zábavný, ale působil i přísnějším dojmem, takže jsem se ho občas i trošku bál. Nejsem si už přesně jistý, jak to tehdy sdělil, ale řekl snad to, že na záchod se chodí jen o přestávce. A

jak působil přísným dojmem, tak jsem se ho bál tolik, že jsem se v hodině nepřihlásil, že musím na WC a prostě jsem se nechtěně pomočil.

Nejsem si jistý, ve které třídě jsem naposledy chodil na obědy do školní jídelny, ale mám dojem, že to bylo naposledy buď ve druhé nebo ve třetí třídě. Pak už moji mámu přestalo bavit, když jsem spoustu školních obědů odmítal a raději mě už natrvalo nechávala obědvat doma.

V nějakých deseti letech jsme ve čtvrté třídě četli z knihy „Vzpomínky z dětství“, jejíž autorem byl Josef Lada. Právě v této knize se Josef Lada svěřil i s tím, jak si se svým spolužákem rozdělil celou obec a každý byl králem jednoho konce. Já jsem se tím inspiroval a domluvil jsem se s jedním spolužákem, že si založíme každý svoje království, přičemž jeho byly Syrovice, v nichž je budova dotyčné základní školy, zatímco moje byly Sobotovice, v nichž jsem tehdy bydlel. Součástí dohody však nebylo nic ohledně hranic. V té době to bylo období, kdy jsem se ještě (na rozdíl od jiných kluků) vůbec nezajímal o auta a uznával jsem maximálně auto s katalizátorem, které nepoškozuje životní prostředí! Záhy jsem sousedství Sobotovic svěřil, jakožto další království, jednomu svému kamarádovi. Později toto moje "království" přerostlo v to, že jsem si pro sebe nárokoval čím dál větší území, až z toho v páté třídě v důsledku oslnění antickou Římskou říší byla kromě toho království ještě okolní říše :D To už jsem navštěvoval základní školu v Židlochovicích, kde jsem následně toto město věnoval jako další království jednomu tamnímu spolužákovi :D Jak jsem se později dozvěděl od jednoho svého známého (rovněž aspergera!!!), tak pro autisty bývá dost typické, že si vytvářejí vlastní světy, v nichž mají třeba právě vlastní říše, nebo si nárokují třeba celou galaxii :D Já jsem nakonec do té svojí říše začlenil mimo těch několika dalších královstvíček téměř celou planetu :D Na druhém stupni základní školy mě bavily takové předměty, jako byl dějepis, zeměpis nebo přírodopis, pro změnu jsem byl už od první třídy vždy zřetelně slabší na matematiku. Doslova jsem považoval za zbytečné třeba rovnice a některé další matematické výpočty, které mně následně do hlavy ani nelezly. Dá se říct, že jsem moc dobrý nebyl ani na výtvarnou výchovu, jelikož můj talent na kreslení byl hodně podprůměrný. Zajímavostí však bylo, že jsem dokázal vcelku přijatelně kreslit podle malovaných obrázků z knížky. Vůbec nejhorší jsem byl na tělocvik, což byl pro mě i jeden z nejneoblíbenějších předmětů. Vlastně nikdy mně nešly stojky, hvězdice, či kotouly vzad. V tomto předmětu mě nebavil ani fotbal. Mimo školu jsem se radši projel trošku na kole. Aktivitám s vrstevníky jsem se prakticky nevěnoval, pominu-li třeba stavbu hráze na potoce, hledání zkamenělin na židlochovickém Výhonu, nebo „politické záležitosti“, týkající se říše a těch království, jako například vyznačování hranic :D Tou svojí říší jsem se aktivně zabýval nějakou dobu ještě i v dospělosti, přičemž jsem třeba do nějakých 18 let vymýšlel třeba její komplikovaný správní systém, k čemuž jsem používal atlasy světa a různé informace o těch státech, které jsem do ní začlenil :D Vlastně díky tomu jsem získal docela slušné zeměpisné znalosti, což později výrazně ovlivnilo moje zájmy. V páté třídě jsem se stal také moravským vlastencem a pomalu jsem začal přemýšlet o tom, jaké jsou vlastně její hranice. Pokud se holek týče, tak o ně jsem dlouho neměl absolutně žádný zájem, pokud pominu, že jsem se s nimi bavil maximálně jako s kamarádkami. Na druhém stupni základní školy si mě nakonec začali dobírat někteří spolužáci i skrz to, že s holkama nic nemám. Jiní v období puberty řešili diskotéky, či první známosti, zatímco já jsem řešil svoji říši a v seriózní rovině jsem se začínal čím dál víc zajímat o Moravu. Když jsem skončil na základní škole, tak jsem nastoupil na Střední školu pro knihkupce a nakladatelské pracovníky. Převažovaly tam holky, zatímco kluků bylo jen pár. Pamatuju si, jak jsem sice u přijímaček pokukoval po jedné děsně atraktivní holce, jenže po začátku střední školy se u mě vše zablokovalo taky proto, že jsem od některých holek začal zažívat šikanu. Ta začala asi tehdy, když jsem si šel stěžovat, že dotyčné kouří o přestávce na

chodbě a že se v tom dýmu nedá být. Celé jejich chování vedlo k tomu, že jsem si až do nějakých 17 let nedovedl představit, že by bylo možné nějakou holku milovat a o lásce jsem smýšlel jako o totální kravině. Jako v nějakých 16. a půl jsem přes prázdniny zhubl, abych získal přízeň holek, jenže ani pak šikana neustala a já jsem lásku považoval do nějakých 17 a půl let za totální kravinu. Snad někdy v prvním ročníku jsem v jednom antikvariátu narazil na obrysovou mapu země Moravskoslezské, kde byla zakreslena hranice Moravy a Slezska, dále hranice politických a soudních okresů a k tomu řada obcí. K tomu jsem sehnal i mapy správního členění Československé republiky z roku 1960, a to konkrétně mapy krajů Severomoravského a Jihomoravského kraje, kde byly zakreslily i hranice katastrálních území. Do těchto map jsem si pak zakreslil zemské hranice Moravy a Slezska.

Snad v prvním ročníku se také objevil první impuls, který zadělal na pozdější zhoršení mých vztahů s nejstarším bratrem, který je cholerik. Předtím jsem s ním vycházel vcelku dobře. Tím prvotním impulzem byla nepříjemná událost na školní akci v roce 1995, již byl tehdejší knižní veletrh v Praze. Celé se to semlelo tak, že mně nějak v množství dojmů uniklo v kolik a kde se koná nástup na zpáteční vlak. Já jsem si šel odpoledne na prohlídku sbírek v bývalém Museu království českého, které je v současnosti známé jakožto Národní muzeum. A mobily v tom roce 1995 ještě nebyly běžné, takže došlo ke "katastrofě", kdy ostatní už byli na cestě do Brna, zatímco já jsem přemýšlel, jak se dostat domů. A tak jsem po neúspěšném stopování aut na dálnici šel na tamní policejní služebnu na tzv. Jižním Městě, kde si mě rozhodli nechat než si pro mě přijede někdo z rodiny. Další den ráno dojel můj cholerický brácha, který prý kvůli tomu přerušil přípravu na nějaké zkoušky na svém studiu na vysoké. Nějakou dobu byl z jeho strany ještě klid a zdálo se, že snad žádné problémy s ním nebudou. V roce 1996 si pořídil svoje první PC a nechával mě na něm hrát hry. Přibližně od svých 15 nebo 16 let jsem také začal na štědrý den usilovat o to, aby mě zbytek rodiny nenutil přerušovat sledování podvečerní pohádky na Štědrý den, nebo alespoň to, aby tato rodinná akce byla realizována právě u televize, což se ale u nich vždy nekompromisně setkávalo s nepochopením a nevybíraným vynucováním mojí přítomnosti u štědrovečerního stolu, což u mě začalo vyvolávat hlasitý nesouhlas, na který ostatní reagovali ne zrovna milými poznámkami. I to snad byl jeden z důvodů, které přispěly ke zhoršení vztahů nejen s nejstarším bratrem, ale i s bratrem druhorozeným. Právě ta moje naštvanost na zbytek rodiny, která mně v tento den vnucovala odchod od televizoru, vyústila, snad od mých sedmnáctin, k nechuti k vánocům.

Pokud se holek týče, tak v nějakých 18 letech jsem si na střední řekl, že už toho bylo dost a snažil jsem se dost nešikovně uhánět hned dvě holky ze třídy, včetně jedné z těch, co mně dělaly naschvály, ale bez úspěchu. Tato moje opožděná puberta se následně podepsala na tom, že ještě několik let poté jsem se k holkám choval dost nešikovně a to třeba tak, že když jsem přišel třeba za nějakou někdejší spolužačkou ze základní školy, tak jsem se jí zeptal, jestli by si nechtěla užít. Později jsem pochopil, že takto to prostě nejde. První skutečná avantýra s nějakou holkou, nastala v mém životě v roce 2003, aniž by však došlo k nějakému intimnějšímu sblížení, o které jsem nicméně usiloval. V roce 2004 jsem si pořídil internet a začal nemotorně komunikovat na sociálních sítích. Pamatuju si, že jsem se sešel se třemi holkami z obce Černá Hora, které se spolu kamarádily. Ovšem už tehdy se ukázalo, že s holkami neumím pořádně komunikovat, protože jsem na setkání převážně mlčel. A jak jsem byl zoufalý, tak jsem požádal dva svoje „kamarádíčky“, o to, aby mně zkusili nějaké holky dohazovat a zásluhou svojí extrémní naivity jsem ani neprokoukl, že jsou to falešní kamarádíčky, kteří mně dělají nejen různé „kanadské žertíky“. Věřil jsem jim a také jsem „skákal na lep“ na sociálních sítích různým holkám, kvůli kterým jsem pak jel třeba v noci přes celé Brno, aniž by tam na mě někdo čekal. Kvůli jedné jsem pak jel do Náchoda

a samozřejmě tam nikdo nečekal. Jedna mně zase na ICQ sdělila, že mám zajít za jejím kamarádem, který si říká Buk, do jednoho baru poblíž magistrátu na Husové. Opět jsem nic neprokoukl, šel jsem tam, nikdo ho tam neznal a pak jsem si přečetl vzkaz, kde bylo „tak jak se ti líbilo v gaybaru? Do té doby jsem vůbec netušil, že se gayům občas říká „bukvice“.

Snad v roce 2006 jsem poprvé začal přispívat do wikipedie, během následujících let jsem se aktivně věnoval fotografování pro účely této encyklopedii a přibližně od roku 2011 jsem se začal v souvislosti s detailní rekonstrukcí poslední platné zemské hranice Moravy zabývat i historickou kartografií. Blízká je mi i historie, kterou však aktivně řeším jen potud, pokud se jedná o něco, co historici opomíjejí, například změny katastrálního členění Brna.

Na žádnou známost jsem až do května 2007 nenarazil, a tak jsem (kromě těch výše zmíněných kopanců) trávil čas na internetu také tím, že jsem se aktivně vyptával na různé rady třeba i v jednom naprosto nesouvisející fóru na internetu, kde se jinak řešilo jen digitální video. Tam jsem rozepisoval svoje dosavadní „zkušenosti“ s tou z roku 2003, a představoval jsem si mylně, že se tak ostatní do mě vcítí a dají mně nějaké funkční rady, což byl ale omyl a spíše jsem dostával zcela zavádějící rady, naprosto nepoužitelné pro mě. V roce 2005 jsem nastoupil do Zetoru, kde si ze mě začali utahovat skrz moje nezkušenosti s dívkami, sexem, či dalšími věcmi. Taky jsem s nimi ani moc neřešil svoje každodenní zážitky, protože jsem ani nevěděl, co bych měl s nimi probírat. V této firmě se našel i jeden falešný kamarád, kterému se podařilo nejprve omotat si mě kolem prstu, když mně naoko dával různé dobré rady do života, čehož následně využil k tomu, abych mu půjčil přibližně 1000 Kč, z nichž mi ale vrátil s nepříjemnými řečmi jen malou část. V té době jsem také ještě občas zašel s jedním kamarádem na některé z jeho akcí v různých hudebních barech, kde se však kouřilo, takže se mně tak vůbec nelíbilo a ani jsem si s tamním osazenstvem nikdy nerozuměl, jelikož jsem s tamními nedokázal vůbec komunikovat. Nicméně tehdy jsem si ještě představoval, že tam třeba natrefím na nějakou přijatelnou slečnu, což se však nikdy nestalo, takže jsem později zcela rezignoval na svoji účast v těchto akcích, jelikož jsem zjistil, že mě tam nic neláká. V květnu 2007 jsem se pak přes internet seznámil s jednou rozvedenou holčkou od Boskovic, která měla sedmiletou dceru, jíž mi ale nikdy neukázala (pokud nepočítám fotku), a tu její malou jsem pouze slyšel na mobilu. Když jsem chtěl, aby mě dovedla domů ke svým rodičům, nebo aby mně ukázala malou, tak se vždy vymlouvala. Později se ukázalo, že je to ne zrovna poctivá alkoholička (mně ukradla nějaký obnos), přičemž jsem několik měsíců neměl ani tušení, jaká doopravdy je! Dnes si říkám, že jsem ale mohl tušit, že se jí nedá věřit. Za nos mě tahala pořádně, stejně jako celou moji rodinu. V dalších letech jsem se pak seznamoval spíše na sociální síti Lide.cz, aniž bych si s dotýčnými rozuměl, nebo by za něco stály. Sice jsem toužil po nějaké fajn vysokoškolačce s podobnými zájmy, ale doopravdy jsem už ani nevěřil, že takovou potkám. Jenže já jsem prostě byl tak zoufalý, že jsem bral prakticky první, která mi kývla na schůzku. Pak jsem se domníval, že když já se musím aspoň v něčem přizpůsobit jí, tak by bylo fér, aby dotýčná totéž udělal vůči mě. Jenže později se vždy ukázalo, že toho ony nejsou schopné snad nikdy. Věděl jsem, že s řadou z nich jsem se dal dohromady vlastně jen proto, abych měl nějakou holku, ale vůbec jsem netušil, proč by se následně nemohly trochu přizpůsobit, pakliže se já přizpůsobím jim. Téměř vždy to také byly vztahy na dálku, kdy jsem se s dotýčnými vídal o víkendech. A bylo pro mě vždy značným problémem akceptovat „důvody“ těch holek, kterými se snažily vysvětlit, proč se nelze tehdy a tehdy vidět, pokud pro to nebyla nějaká skutečná překážka. Tak třeba jedna ze Žďáru nad Sázavou, měla jednu pracovní školení v Brně. Po něm pak jela zase s celou výpravou do Žďáru. A já jsem s ní na mobilu snažil domluvit, aby mně věnovala před odjezdem pár minut na nádraží. Ona neustále tvrdila, že to nejde, přitom já jsem věděl, že kdyby chtěla, tak pro to udělá vše, aby mně těch pár minut věnovala. Jindy zase šlo třeba o dovolenou, na kterou

pravidelně jezdí se svým otcem. A to mně tvrdila, že tam nebudu moci být a že ani její otec si tam nebere svoji přítelkyni. A samozřejmě jsem takové vysvětlení odmítal akceptovat a měl jsem jí to za zlé. Za zmínku stojí, že v roce 2014 proběhl v Zetoru požární poplach, způsobený snad čímsi doutnajícím kdesi na střeše. Vzhledem k tomu, že nikde nebylo nic vidět ani cítit, jsem se rozhodl preventivně zajít ještě do šatny pro svoje věci. Říkal jsem si, že kdybych přišel o doklady a platební kartu, tak bych měl velké problémy jak skrz peníze, tak i na úřadech nebo na poště, jelikož například Česká pošta odmítá uznávat náhradní doklad vydaný Policií České republiky. Na tuto událost jsem si vzpomněl na brigádě dne 2. listopadu 2016 poté, co mně došlo, že Archimédes nemohl být normálně se chovajícím člověkem, pakliže římskému vojákovi, který ho po dobytí Syrakus přišel zabít, řekl, aby mu neničil jeho kruhy. V Zetoru mě měli tehdy ostatní za magora a manažer měl tehdy ke mně ostrý proslav. Mezi touto událostí ze svého života a chováním Archiméda vidím jakousi paralelu. V roce 2010 jsem vstoupil do občanského sdružení Moravská národní obec. Byly mi sympatické cíle organizace, ale nikdy jsem nedokázal slepě poslouchat, co odhlasovalo vedení. Nakonec mě vyloučili počátkem roku 2015 poté, co jsem se na facebooku pochlubil, že jsem napsal starostovi obce Herálec dopis, v němž jsem ho prosil o umístění informační cedulky na sloup elektrického vedení, nacházející se přímo ve středu zasypaného meandru řeky Svratky a tudíž přímo na hranici Moravy a Čech. Přestože jsem napsal v úvodu dopisu „jakožto člen Moravské národní obce“, tak mně bylo vytýkáno, že jsem v rozporu se stanovami organizace a bez souhlasu vedení jednal prý jménem organizace. Toto vyloučení jsem jim měl pak nějakou dobu za zlé. Rád jezdívám na kole a tak jsem se poprvé letos v létě dvakrát zúčastnil dvou menších kolektivních cykloakcí, organizovaných na facebooku. Od dětství jsem byl zvyklý jezdit po silnici a tento zvyk jsem nezměnil ani s pořízením horského kola, s nímž jsem to vzal občas i přes les, pokud tam byla třeba nějaká zřícenina. Bohužel ty kolektivní cykloakce mně moc nesyly, jelikož ostatní účastníci neustále odmítaly moje opakované žádosti o to, aby se jelo po silnici. Místo toho se jelo převážně po lese a to klidně do těch nejprudších kopců, či po špatných cestách, a jen zcela okrajově se jelo po silnici, aniž by se řešilo, jestli jsou v těch lesích aspoň nějaké zříceniny, či jiné zajímavosti. A pokud se jelo po silnici, tak na té první akci navíc měli ve zvyku jet děsně pomalu, což mně taky nevyhovovalo a častokrát jsem se držel vepředu či dokonce před nimi. Když jsem pak tyto akce kritizoval na facebooku, tak jsem se dočkal nesouhlasných reakcí.

V různě vzdálené minulosti jsem zažil i různé konflikty v zaměstnáních, kdy jsem absolutně nechápal, proč se po mně někdo vozí. Poslední konflikty jsem zažil 15. listopadu 2016 a vše bylo vyvoláno mojí snahou řešit jindy nebývalé zahlcení pracovního prostoru paletami s výrobky, které mně klidně do mého manipulačního prostoru vozili kompetentní jedinci, mající na starosti odvoz těchto palet z jiných linek, takže jsem nakonec ani pořádně neměl prostor pro manipulaci s paletákem. Když paletyzujete (= skládáte krabice s výrobky na palety podle nějakého nakresleného postupu) ze dvou linek naráz (takže skládáte krabice na dvě různé palety - pro každou linku jedna paleta), tak nemáte čas se zdržovat pomalou manipulací s paletákem a potřebujete prostor. A jak je před vánocemi, tak celá široká ulička mezi skladem a linkami začala být zahlcená. K tomu jsem na začátku směny viděl, jak jeden z těch, co mají na starosti svážení palet k fóliovačce, se tam klidně někde opíral, aniž by se snažil s paletami něco dělat. Tak jsem řekl jeho kolegovi, jestli by si tamten nemohl pohnout, když je to tam zahlcené a mně dochází místo. Pak jsem taky viděl, jak v prostoru, kde jindy pokládám hotové palety, připravené ke kontrole, že tam zavazely na dvou paletách nízké černé plastové krabice (asi v nich bývá příslušenství k holicím strojkům a tak). A když to tam bylo opravdu děsně zahlcené, tak jsem začal ty palety, co mně tam naskládali z těch dalších linek, odsouvat dál od sebe a na uvolněné místo jsem položil jednu svoji hotovou paletu, která čekala na kontrolu. Za chvíli začal prudit jeden asi 60-iletý naskladňovač (zaměstnanec ze skladu, který

jezdí uvnitř skladu s takovou mašinou, která dokáže strčit palety do x pater nad sebou: "To je hotová paleta? Není. Vrať to zpět". Přitom zkontrolované palety se označují, podle pracovního postupu Modus Linku, zeleným plastovým kuželem, který tam nebyl, takže bylo jasné, že se ta paleta nedá poplést. Když se tam po chvíli opět mihnul, tak jsem mu řekl důrazným tónem "Vážený pane, pokud to nevíte, tak hotové zkontrolované palety se označují zeleným kuželem". A on na mě sprostě "ty kreténe, co si to na mě vyskakuješ?!" A ještě přidal nějakou výhrůžku. Radši jsem nic neříkal, protože to byl vysoký agresivní jedinec, kterému bych se neubráníl. Pak před mojí přestávkou, když měl pauzu tento chlap, jsem pár palet navezl ke skladu, který se nachází na druhé straně uličky. Přitom jsem uviděl jednoho kluka, jak tam k mému manipulačnímu prostoru pokládá palety z jiných linek. Řekl jsem mu, že to mám u sebe strašně zahlcené a že mně dochází místo, tak jestli by to nemohl vozit jinam. On na to, že to zkusí Pak jsem ještě snad toho samého poprosil, jestli by se nemohly ty dvě palety s těmi černýma krabicemi odvézt jinam. A ještě jsem mu za to poděkoval. On řekl, že se zeptá. Chvilí před devátou večer jsem pak měl na svém pracovišti návštěvu vedoucího expedice, který na mě spustil, jestli su prý teamleader, že tam jeho lidem říkám co mají dělat a jak to, že tam na ně vyřvávám. Nechápatě jsem zíral, co tím vyřváváním má na mysli. Tak jsem mu řekl, že mně dochází místo na práci a že s tím potřebuju něco udělat a že jsem tam na nikoho nevyřvával a naopak jsem poprosil hezky o odvoz těch nepotřebných palet. A že naopak zaskladňovač mně vynadal do kreténa. On na to, že mě klidně zítra strčí k sobě, kde se budu moci předvést, nebo že to bude řešit jinde. A že tam u nich to rychleji momentálně dělat nejde. A že ten zaskladňovač není jeho člověk. Pak jsem mu ještě po pár minutách řekl, že mám autistický Aspergerův syndrom a že by po mně všichni svezli, kdybych nestíhal. Nicméně moc to s ním nehnu, protože mu nedošlo, v čem AS spočívá. Taky se mě stalo, že se se mnou v bývalé práci začla jedna devatenáctiletá holka bavit takovým stylem, že jsem si říkal, že se chce kamarádit. Když jsem se jí zeptal, jestli by mně na sebe teda nedala kontakt na facebooku, tak se k ničemu neměla. A teprve po naléhání z ní nakonec vylezlo, že o nic nemá zájem.

Dále pro mě bylo a je běžné, že při marném hledání věcí u mě dojde k hysterickému zuření a sprostému nadávání na celé kolo. A po celý život mám svoje oblíbená jídla a zpravidla vyžaduju stále stejné přílohy a vizuální podobu. Obvykle mně trvalo, než jsem akceptoval nějaké nové jídlo. Nesnesu například omáčky s těstovinami nebo s rýží. Rýži na slany způsob absolutně nesnesu. Tu mám rád jediné na sladko. Vlastně i těstoviny jsem si dokázal dost dlouho představit jediné na sladko. Kuře jím jediné s chlebem nebo s bramborami. Polévky s masem odmítám konzumovat, protože nesnáším maso ve vodě. Ale maso mám jinak rád. Dále mám problémy zvládat více činností naráz v rychlém tempu a nejsem schopen si zapamatovat více pokynů naráz - například když se mně snažili v nějakém zaměstnání rychle něco naučit. Obecně se různé činnosti učím výrazně pomaleji než ostatní. Taky mívám různé názory, které někteří odmítají akceptovat. Například mně není úplně jasné, proč stále vnucují v různých firmách jednotné pracovní oblečení (no na to už jsem si teda nakonec zvykl, ale byl to boj) a nesnáším, když v práci někde vnucují ostatním, kde se smí pít - zkrátka nesnáším, když mně a ostatním někdo určuje, jestli se zrovna smím jít napít vody (podotýkám, že alkohol k životu nepotřebuju!!! A nic na tom nemění ani to, že si občas koupím třeba plechovku ovocného pivka, což je jedno z mála alkoholických pití, které mám rád).

Vzhledem k tomu, jaké mám v životě problémy v zaměstnáních a jinde (rovněž způsobeno odlišnou strukturou mozku), jsem taky došel už někdy po roce 2006 k závěru, že moje závěry asi nebudou neomylné a začal jsem se aktivně zajímat o názory lidí na společnost a svět vůbec. A tyto jejich názory jsem si začal v hlavě tříbit. Taky jsem si říkal, že nebudu nikdy prospěchář a že se budu snažit o to, aby to v tomto státě fungovalo lépe. Nicméně když jsem

někde prezentoval svoje názory a znalosti, tak jsem často narážel - hlavně u oponentů. A jak jsem zjistil teprve nedávno, poté, co mně kamarád vyhodnotil jakožto aspergera, tak nejvíc narazím, pokud při rozhovoru s ostatními dojde k momentu, že se oni dotknou nějakého tématu a já to téma začnu rozebírat do hloubky, protože je mám nastudované do hloubky. To jsem pak zažíval třeba nepříjemné kecy od toho dotyčného a vůbec by mě nenapadlo, že dotyčný to dané téma vůbec nechce řešit! Jenže jak já to mám vědět, když mně to NERĚKNE NA ROVINU? Já z náznaků v chování toho druhého poznám obvykle akorát s prominutím „velké kulové“. A ostatní se pak díví a za mými zády o mně vedou blbé kecy plné nepochopení! Doma v rodině jsem takto narážel třeba u výše zmíněného cholerického bráchy, když jsem různým známým rodiny chtěl prezentovat svoje zájmy. Zatímco ti dotyční nic neříkali, tak brácha pak byl hodně nepříjemný - zvláště po odchodu těch lidí - to pak byly z jeho strany kecy s agresivním tónem "chovej se normálně", i kecy, které byly hodně sprosté. Můj bratr taky nesnesl, když jsem mu třeba pomáhal se stěhováním nějakých těžších věcí a potřeboval jsem si na chvíli odpočinout tím, že by se daná věc na chvíli položila. Prostě to odmítal akceptovat a to pak padaly slova jako "chceš ránu?", "mám ti třísknout?", "ještě jednou to položíš a dostaneš, kreténe", apod... Poděkování za příslušnou pomoc jsem si od něho neužil nikdy a tak jsem došel k závěru, že asi bude lepší, když se podobným aktivitám s ním budu radši vyhýbat. Vlastně ještě jednou jel pro mě do Prahy, když jsem tam visel podruhé s jednou bývalkou v roce 2008. Tehdy jsem se vypravil na Karlštejn a měl jsem hodinky se dvěma časy - jeden dejme tomu náš a druhý mohl představovat čas v jiném časovém pásmu (takové hodinky využijí hlavně různí obchodníci). A cestou na hrad se mně stalo, že jsem nedopatřením přepl na ten druhý čas, jímž byl klasický středoevropský čas (zapomněl jsem si oba časy sesynchronizovat) a pak jsem měl celou dobu za to, že je o hodinu méně. Takže příslušný bus Student Agency byl v trapu a já jsem si pak vyslechl doma další kecy, aniž by někdo řešil, proč k celé nešťastné události došlo... Vlastně když jsem se pak bavil s mámou o tom bráchovi a jeho přístupu ke mně, tak sice i máma říkala, že je zuřivec, ale že mně vždy pomohl z různých sraabů, do kterých jsem se dostal... Dále taky nemám rád přetvářku. Ovšem pokud se zaměstnavatelů týče, tak v jejich případě zastávám názor, že je nelze dost často brát jako někoho, ke komu se dá přistupovat s důvěrou. Sám jsem od celé řady z nich zažil v minulosti samé ústrky a nepochopení třeba skrz to, proč mně nějaké věci nejdou, takže ať si zaměstnavatelé trhnou, pokud mají za to, že jim jejich zaměstnanec musí lézt tam, kam slunce nesvítí! Jako já jsem ale až do letošního září vůbec netušil, co mám za problém a tak jsem se nebyl schopen náležitě obhájit, jinak bych věděl, že mně to a to nejde například proto, že můj mozek si prostě s tím a tím vůbec neporadí (jak by mohl, když má mozek autistů jinou strukturu?), protože zaměstnavatel prostě požaduje, abych naráz zvládl třeba více věcí naráz, nebo abych si poradil s činnostmi, kde si třeba balící materiál spolu s baleným výrobkem dělají, co chtějí a já si s nimi nevím v tom shonu rady, jelikož mozek Aspergera je tak odlišný, že prostě nedovede tak rychle reagovat na nenadálé situace, kterých jsou ve fabrikách (a někdy aji v jiných zaměstnáních) mraky! K tomu dále máme ve firmách různé cholerické bestie, které nejsou vsřícné a empatické, aby druhého dokázaly pochopit! Taky nemám žádný talent pro různé společenské konverzace nebo pro společenské akce, jako jsou třeba bály. Na všech těchto akcích se to jen hemží přetvářkou a různými nepsanými pravidly, ve kterých se nevyznám, ať už se jedná o oblečení, které si člověk může na sebe vzít nebo pravidel o navázání kontaktu s různými lidmi apod. Takže tyto akce jdou totálně mimo mě. Spíš uvítám třeba různé koncerty klasické hudby, ikdyž zatím jsem se zúčastnil jen mála. Taky kolikrát druhému skáču do řeči, ale to zpravidla proto, že jednak nevím, kdy je na mně řada a dále taky proto, že mám často na jazyku různé další myšlenky, které ale nedokážu v hlavě udržet, pokud mě druhá strana zahlcuje mnoha různými větami a myšlenkami a nenechá mě je sdělit. Hlavně v případě rodiny jsem míval taky problém s udržením očního kontaktu. Nejvíce jsem ho měl v případě cholerického bráchy, ale tomu jsem se snažil od jisté doby

během dne radši vyhýbat. Když jednám s ostatními, tak pokud se mnou jednají v pohodě, tak se ten oční kontakt snažím udržovat. Dále mě taky nebaví s někým řešit každodenní dojmy, jako to dělají ti, kteří si stále sdělují, o čem kecali v hospodě a co se tam semlelo. A hospody jsou navíc místa, kterým se vyhýbám. Ten odporný cigaretový zápach prostě nesnesu, a pokud se se mnou chce někdo vidět, tak jedině na takovém místě, kde ten cigaretový smrad není přítomen ani v náznaku. Dodnes mně nic neříkají kolektivní sporty, jako je hokej nebo fotbal. A nezapomínám, pokud mně někdo pomůže. Takovým lidem potom pomůžu rád, pokud nemusím ve stejný den řešit jiná činnost. U holek si cením vstřícnosti, empatie a fajn zájmy. Inteligence je taky fajn, ale dotyčná by měla mít úctu k mým zájmům a měla by být samozřejmě vstřícná a empatická. Pokud taková je a je na ní vždycky spolehnouti, tak se pak kvůli ní aji rozkrájím, abych jí pomohl, kdykoliv potřebuje. Na vlastní pěst dosud nežiju, stejně jako celá řada jiných aspergerů – o tom, že tomu tak je, jsem se dozvěděl z diplomové práce „Pracovní uplatnění osob s Aspergerovým syndromem“, jejíž autorem je Monika Zelená. Člověk, jemuž se v mnoha ohledech nedaří (aniž by donedávna tušil, proč tomu tak je), nemá právě chuť riskovat zrovna v tomto směru a potřebuje mít v životě alespoň nějakou jistotu. Doma se mnohokrát máma diví, proč doma neběhám a nedělám různé práce. Řekl jsem jí na to, že když něco potřebuje, že mně to má sdělit. Ona na to, že jsem přece dospělý, tak bych si měl ledačeho všimnout. Snažím se jí to vysvětlovat. Kolikrát, když jsem zkusil něco doma dělat, tak se mně stalo, že mně ostatní řekli, že to dělám špatně. Jindy, když jsem se chtěl na něco vrhnout, tak jsem se dozvěděl, že se to má dělat v jinou roční dobu. Takže jsem radši na podobnou iniciativu rezignoval. Dalším mým charakterovým rysem je, že si snažím vytvořit si nějaké vzorce, podle kterých tento svět funguje, což je opět v souladu s tím, co se píše právě ve výše zmíněné diplomové práci na str. 25 (**cituji: "Největší část svého života trávím hledáním nějakého vzorce za tím vším. Soubor stereotypů, časů, přesných cest a rituálů. To vše mi pomáhá vnést aspoň určitý pořádek do nesnesitelně chaotického života."**). Týká se to hlavně povah lidí a žen. Takže pokud jsem viděl, že jistý typ namyšlených a semetricky se chovajících žen, chodí oblečených tak a tak, mají ty a ty zvyky a jsou dále výrazně nalíčené, usuzuji, že je právě toto ten styl, který používají různé semetriky a fúrie. Všiml jsem si totiž, že celá řada jemně se chovajících dívek a žen mnohdy žádné malování nepotřebuje. A život mě o tom do jisté míry přesvědčil, že silně zmalované dívky a ženy obvykle nejsou právě melancholické, které bývají často empatické a vstřícné, ale že jsou to často třeba cholericke. Občas se setkám i s výjimkou, která mě přesvědčí, že tento můj vzorec nemá vždy 100% platnost.